nařízení ze dne 7. prosince 1922, č. 363 Sb. z. a n., v němž stanoveno jest k § 14, že doba, po kterou pozdější manželka žila s válečným poškozencem jako družka, včítá se do doby manželství. (Nález Nejv. správního soudu z 8. září 1926, č. 18.285/26.)

K § 2, odst. 3. zákona č. 142/1920 Sb. z. a n., ve znění zákona č. 39/1922 Sb. z. a n. Má-li válečný poškozenec rodiče nebo předky, kteří podle zákona jsou povinni přispívati k jeho výživě započítá se do příjmu válečného poškozence též onen díl příjmu rodičů nebo předků, který, vypočten podle počtu členů rodiny, by na něj připadl. Podle ustanovení § 141 všeobecného občanského zákona má otec povinnost starat se o výživu svých dětí; náhled, že povinnost tato končí plnoletostí, není správný, ježto zákon neobsahuje tohoto obmezení, nýbrž stanoví, že povinnost trvá, dokud dítě není s to samo se živiti. Není-li tedy válečný invalida následkem své invalidity s to se vyživovat a žije-li ve společné domácnosti se svým otcem, kterému pomáhá obhospodařovat jeho nemovitost — zajisté je daný předpoklad v cit. odst. § 2 dán, že totiž válečný poškozenec má rodiče, resp. otce, který je povinen přispívat k jeho výživě a má se do příjmu jeho započítati též alikvotní částka příjmu otcova, na invalidního syna připadající. (Nález Nejv. správ. soudu ze 7. října 1926. č. 20.003/26.)

Pracovní doba a služební smlouva.

Zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 Sb. z. a n. není na závadu tomu, aby nebyl platně uzavřen smír o vzešlém již nároku na mzdu za práci přes čas.

Dle tohoto zákona jsou všecky práce přes čas 8 hodin denně pracemi přes čas, i když se konají na zvláštní příkaz a dokonce doma v bytě zaměstnancově (§ 2, § 1, § 6, § 7, čís. 4 a j.), jak to žalobce o svých pracích líčí, i když nebyla za ně zvláštní mzda vyjednána. Avšak nižší stolice zjistily, že uzavřen byl dne 6. října 1922 smír, jímž byly vyrovnány všecky žalobcovy nároky za práci přes čas za celou jeho služební dobu, skončivší koncem srpna 1922. Dle citovaného zákona sice zapovězena jest práce přes čas (§ 1 [1] »nesmí«, § 2 »je zakázáno«), vyjma s úředním svolením (§ 6), úmluva opačná tedy by se příčila zákonnému zákazu a byla by proto dle § 879 obč. zák. nicotná, avšak tím ještě není řečeno, že nelze uzavříti smír o vzešlém již nároku za práci přes čas. Právem nutícím (jus cogens) jest pouze zápověď delší práce než zákonné osmihodinné a zápověď úmluvy tomu odporující. Tím jest zaměstnanec dostatečně chráněn, neboť přísluší mu vždy, ať již byla vícepráce úředně povolena nebo ne, za skutečně vykonanou práci přes čas mzda (§ 6, čís. 3 a § 7, čís. 4), takže ji nikdy nekoná na účet pravidelné pracovní doby. Vzešel-li mu však z toho důvodu zákonný nárok na vícemzdu, podléhá tento nárok, jako každý jiný soukromoprávní nárok již volné disposici stran a proto jest uzavřený smír přípustným. Ten však zničil každý nárok na více, než co mu v něm přikázáno bylo (§ 1380 obč. zák.).

(Rozh. Nejv. soudu ze dne 5. listopadu 1924, Rv II 553/24.)

Hospodářský dozorce náleží k osobám jmenovaným v § 12 (2) zákona o osmihodinové době pracovní ze dne 19. prosince 1919, čís. 91 Sb. z. a n. Požadavek bydlení